

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי אגודת חב"ד
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

יריד חוויות הפסח

החלה ההרשמה ליריד חוויות הפסח בכפר חב"ד. הפעילות מיועדת לתלמידי גני ילדים ובתי ספר יסודיים, ומקנה להם של חוויות הקשורות בחג: התנסות אישית בלישת הבצק ובאפיית מצה, סיור במאפיית המצות הגדולה, תכנית אורקולית עם שלומי וסתם ועוד. כל ילד מקבל שי - מצה באריזה אישית מהודרת והגדה של פסח. היריד יפעל מכ"ו באדר ב (5.4) עד ט' בניסן (17.4). הרשמה מראש חובה ומומלץ להקדים. טל' 03-9606402 (שלוחה 3) או 054-5731770.

מגבית קמחא דפסחא

לקראת חג הפסח בתי חב"ד ברחבי הארץ פותחים במגבית 'קמחא דפסחא' המסורתית. הציבור נקרא לתרום ביד רחבה, כדי לשמח את לב המשפחות הנוקדות ולאפשר להן לחוג את חג הפסח כראוי. פרטים בבתי חב"ד.

כינוס ה'קהל' בשומרון

בתי חב"ד בשומרון ומתנ"ס שומרון מקיימים כינוס 'הקהל' מיוחד, ביום רביעי, כ"ז באדר ב (6.4), בשעה 7 בערב, בכפר תפוח - לב השומרון, בהשתתפות רבנים, משפיעים ואנשי ציבור. בתכנית האמנותית הופעה של האמן שולי רנד. ישיבה נפרדת. כרטיס כניסה 35 ₪. להזמנת כרטיסים: www.shomron.com/mat

זמני השבוע

נירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
6:56	7:33	7:17	6:51
7:55	8:34	8:09	7:47

336 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000
טל' 972-72-2770100 • פקס' 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות נא לשמור על קדושת הגיליון

התקווה היא המניע לטרור

'האופק המדיני' הוא הממלא את חלומותיהם של המרצחים. הוא המטפח את הציפיות להתממשות 'זכות השיבה'. הוא הנוסך במחבלים תחושת הצלחה

את הטרור חייבים למגר. ליטול מהמרצחים את התקווה

'האופק המדיני' הוא הממלא את חלומותיהם של המרצחים. הוא המטפח את הציפיות להתממשות 'זכות השיבה'. הוא הנוסך במחבלים תחושת עידוד והצלחה. הם נתפסים כ'שהידים' על מזבח 'המדינה הפלסטינית' העומדת לקום עוד מעט. כל מי שמדבר על 'יתורים עתידיים' מזמין את פעולת הטרור הבאה ומונע אפשרות להדברת הטרור.

החלום האמיתי

למעשה, גם חלום 'המדינה הפלסטינית' איננו יעד בעבור הערבים אלא אמצעי בלבד להשמדת המדינה היהודית. זו הטעות הגדולה של מטפחי אשליית ה'שלום'. הבעיה של הערבים איננה ה'כיבוש' ביהודה ושומרון, אלא ה'כיבוש' בתל-אביב, בחיפה, בעכו ובאשקלון. הם שואפים 'לשחרר' את הארץ כולה, מהים ועד הנהר.

לכן הפסקת ה'כיבוש' ברצועת עזה לא הורידה את מפלס השנאה אלא בדיוק להפך - עכשיו חשו אויבינו כי התקדמו עוד צעד לעבר משאת נפשם הגדולה, ומיד השקיעו את כל משאביהם בהפיכת הרצועה לבסיס טילים ענק שמאיים על הארץ כולה. לזה שואפים גם האוחזים בסכינים מיהודה ושומרון.

את התקווה הזאת עלינו לגדוע על-ידי העברת מסר חד וברור - אנחנו כאן ונישאר כאן. דווקא עכשיו צריך להרחיב את הבנייה, לחזק את האחיזה היהודית בארץ ישראל. כשאויבינו יתיאשו מתקוותם, ארזו נוכל לחיות בשלום.

כל שחולפים השבועות והחודשים ופיגועי הסכינים והדריסות נמשכים, גוברת תחושת ההתמרמרות בציבור. אי אפשר לקבל את המסר הסמוי היוצא מהממשלה ומכוחות הביטחון, שזו תופעה שעלינו לחיות איתה. ממש לא! הגישה צריכה להיות הפוכה לגמרי - זו תופעה שחייבים למגר אותה ואי אפשר לקבל אותה כחלק ממצאות חיינו.

אבל יש גורמים המנסים לרכוב על גל הפיגועים כדי לקדם את עמדתם שקרסה. כמו תקליט שבור הם נתקעו על עמדה המאמינה בשלום קסום שיושג על-ידי ויתורים ונסיגות, ואל תבלבלו אותם עם עובדות. הם ראו איזו שפיכות דמים נוראה הביאו עלינו הסכמי אוסלו והנסיגות מערי יהודה ושומרון. כמו כולנו, חוו גם הם את תוצאותיה של הנסיגה מרצועת עזה. והם בשלהם: נסיגה עכשיו; 'אופק מדיני'.

ניסינו ונוכחנו

הם מדקלמים עכשיו את המנטרה שהסיבה ל'טרור היחידי' היא הייאוש. והלוא כבר ניסינו לתת 'תקווה', בדמות הסכמי אוסלו, ומה קיבלנו? - מרחץ דמים נורא, פיגועי התאבדות ואוטובוסים מתפוצצים. גם אם נניח שאכן הייאוש דוחף אנשים מסויימים לבצע פיגועים, הרי המציאות הוכיחה שדווקא ה'תקווה' הניעה גל גדול פי כמה וכמה של מרצחים.

וזו האמת שאותה הם מסרבים לראות - הדלק המניע את המחבלים אינו הייאוש אלא התקווה דווקא. מה שמכונה 'אופק מדיני' הוא המפיח עידוד בלב המרצחים ותומכיהם, מכיוון שהם רואים את היעד באופק. אין סיכוי שייכנעו, כל עוד אנחנו עצמנו נותנים להם תקווה.

הדרך האחת והיחידה לנצח את הטרור היא שלילת 'האופק המדיני'. עובדה שבשנים שהערבים לא טיפחו תקוות על הקמת מדינה עצמאית, הם חיו את חייהם בשקט, עבדו בתוכנו, דאגו לפרנסתם, ואיש לא חלם להתאבד כדי לרצוח יהודים. כל ההידרדרות החלה בראש שהסתמן 'האופק המדיני', ואז החל המאבק להשגתו.

'מוקפות חומה' במונן הרוחני

את נקודת האמת היהודית שבלב כל יהודי, עד שאפילו יהודי ירוד במדרגתו הרוחנית יסרב להיפרד מן הקב"ה.

גם לרחוקים

אלא שהשפעתו של מרדכי חרגה משושן הבירה, והגיעה עד ליהודים שהם בבחינת תושבי העיירות החברות של ארץ ישראל. השם 'ישראל' רומז לאותיות התורה ('ישראל' ראשי תיבות: יש שישים ריבוא אותיות לתורה), ומכאן שהתורה שייכת לכל יהודי. אך עלול להיווצר מצב ש'ארץ ישראל' חרבה; היהודי אינו מוקף בחומת התורה.

גם ליהודי כזה הגיע מרדכי, ואף הרחיק לאלו שאינם תושבי הערים החברות כלל אלא בבחינת 'סמוך' ו'נראה' בלבד. הכול הרגישו בעוצמתו של נס פורים, וזה גרם להם לזעזוע רוחני עד שיצר הטוב שב והשתלט על יצר הרע, והם חגגו את פורים עם מרדכי ואסתר שב'שושן הבירה'.

(תורת מנחם כרך ה, עמ' 22)

התורה. מרדכי החזיר נקודה זו ב"יהודיים אשר בשושן".

במגילה נכתב "יהודיים" – בשתי אותיות י' – כדי לרמוז לשני היצרים, יצר טוב ויצר הרע. יש יהודים שהאות י' הפותחת שלהם היא של יצר הטוב, ויש שבוחרים באות י' השנייה. אך אלה כמו אלה הושפעו במידה שווה ממרדכי, שכן גם המן לא הבדיל בין יהודי אחד למשנהו וזמם להרוג את כולם.

שנה של מסירות נפש

הישגו הגדול של מרדכי היה במתן כוח ליהודים לעמוד על יהדותם. הם יכלו להינצל מן הגזרה לו היו מסכימים להמיר את דתם. אך לאורך שנת הגזרה, מהטלת הפור ועד ה"ונהפוך הוא", עמדו היהודים במסירות נפש איתנה, עד שלא עלתה על דעתם "מחשבת חוץ חס ושלום".

לכן הוא נקרא 'מרדכי היהודי' (אף שהיה משבט בנימין ולא משבט יהודה) – על שום שכפר בעבודה זרה. בכך התבטא כוחו הגדול של מרדכי ושל ממשיכיו בכל דור ודור – להצית

מגילת אסתר מספרת כי יהודי העיר שושן חגגו את ניצחון פורים בט"ו באדר. בעקבות זאת נקבע לדורות כי בערים שהיו מוקפות חומה מימי יהושע בן-נון מציינים את פורים בט"ו באדר. הירושלמי במסכת מגילה דן בפשר החיבור למצב הערים בימי יהושע, שכן שושן עצמה לא הייתה מוקפת חומה בימי יהושע, ואומר: "חלקו כבוד לארץ ישראל שהייתה חרבה באותן הימים".

חומה במונן הרוחני היא התורה, כדברי הגמרא – "חומה זו תורה". כמו חומה גשמית, התורה מגינה ומצילה את לומדיה. כאשר מוקפים בחומת התורה אין לחשוש מפני האויבים, ואפשר ללחום בהם כפליים – בי"ג ובי"ד באדר ברציפות.

שני סוגי יהודים

ב'שושן הבירה' הרוחנית יושב מרדכי היהודי. מרדכי הוא ממשיכו הרוחני של משה רבנו. תפקידו להשפיע את התורה בעם ישראל, כממשיך דרכו של משה, שעלידו ניתנה

אמרת השבוע

נפטר מהצרה

בתחילה התפרנס רבי דוד מללוב מחנות שניהלה רעייתו. מפעם לפעם הייתה מבקשת מבעלה לבוא לעזור לה בשעות העומס, ורבי דוד היה עוזב את בית המדרש ובא לחנות.

יום אחד נכנס רבי דוד לבית המדרש וארשת שמחה גדולה נסוכה על פניו. "על מה השמחה?", שאלוהו. השיב רבי דוד: "רעייתי החליטה לסגור את החנות".

תמהו האנשים: "וזו סיבה לשמוח?!"

השיב להם: "כשעמדתי בחנות שמחתי תמיד לראות יהודים הנכנסים לחנויות האחרות, אבל הבחנתי כי הסוחרים האחרים מחמיצים פנים כשנכנסו קונים לחנות שלנו. אמרתי בליבי: הלואי אפטר מצרה זו, הגורמת צער ליהודים..."

פתגם חסידי

"מי שלומד עם חברו ומעורר בו את 'אש התמיד' האלוקית – 'לא תכבה': זכות זו תעמוד לו לעד!"
(היום יום)

שלום ואחדות | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

מן המעיין

שלום לכולם

"זאת התורה לעולה ולמנחה... ולזבח השלמים" (ויקרא ז, לז). למה נאמר "זבח השלמים"? שהוא עושה שלום בין המזבח ובין הכהנים ובין ישראל. איך? העולה הייתה כולה כליל; החטאת דמה ואמוריה למזבח ועורה ובשרה לכוהן, וכן האשם; אבל התודה דמה ואמוריה למזבח, והחזה והשוק לכוהנים ובשרה לישראל. נמצאת עושה שלום בין המזבח ובין הכהנים ובין ישראל.

(מדרש תנחומא)

קרנן של שלום

לפיכך מסתיים סדר הקרבנות בשלמים, מפני שהוא הקרבן החשוב ביותר שאינו בא מחמת חטא, אלא הוא קרבן של שלום. "שלמים" – שעושה שלום בין ישראל לאביהם שבשמים.

(מדרש רבה)

חתימה בשלום

גדול השלום שכל הברכות הטובות והנחמות שהקב"ה מביא על ישראל חותמות בשלום. בקריאת שמע – "הפורס סוכת שלום". בשמונה עשרה – "עושה שלום". בברכת כוהנים – "וישם לך שלום".

(מדרש רבה)

לסיים בשלום

אף ברכת הכהנים ותפילות רבות מסתיימות בשלום, שכן עלפי רוב השלום דרוש בשלב

הסיום. בראשיתם של דברים, במשא ומתן או בוויכוח, הצדדים ניגשים לעניין ברוח טובה, אבל לקראת הסוף מתפתחות מריבות.

(אמרי חן)

מוטב שלום מדומה

שלום שנעשה כלפי חוץ ולא בלב שלם, עדיף ממחלוקת שיסודה אמת. מוטב שלום מדומה ולא מחלוקת אמיתית.

(החזה מלובלין)

רוח המחלוקת

הסיבה העיקרית לפירוד הלבבות היא הרוח הרעה של מחלוקת שנכנסת בלב האדם. לפעמים הסיבה לרוח רעה זו היא מיעוט השפע ומצוקה. מפני קטנות הדעת יבלבלו איש את רעהו, ואיש בשר רעהו יאכלו. ולפעמים הסיבה היא ריבוי השפע – האדם נעשה שמן מרוב טוב והוא בוטח מפני גסות רוחו.

(אדמו"ר הזקן)

הרחבת הדעת

אדם שיש בו הרחבת הדעת מסוגל לסבול גם דבר המנוגד לטבעו, וכמוֹכֵן הוא יכול לסבול שמקניטים אותו וכדומה. רוחב שכלו ודעתו גורמים שהדבר המנוגד לדעתו או ההקנטה אינם תופסים מקום אצלו, שכן במקום רחב דיו ישכנו גם שני הפכים.

(אדמו"ר הזקן)

בדיחה רצינית

אוירת הפורים הורגשה היטב בעיירה רודניק שבפולין. עם הכניסה לחודש אדר, שבו 'מרבנים בשמחה', החלו ההכנות לשמחה הגדולה.

כמו בהרבה קהילות אחרות, נהגו בני העיירה למנות מדי שנה 'פורים קהל'. זה היה כינויה של חבורת נבחרים ציבור, שמונו במיוחד לקראת פורים. הוענקו להם סמכויות, כדוגמת גיוס תרומות. היו קהילות שבהן אנשי הפורים קהל היו מחזרים על פתחי בתי הגבירים המקומיים וגובים מן העשירים כספי צדקה בסכומים שקבעו על-פי שיקוליהם. הם אף היו רשאים ליטול משכונות מהעשירים, עד שישלמו את כספי הצדקה שהושטו עליהם.

באותה שנה מונו לחברי הפורים קהל בעיר רודניק שלושה מגדולי התורה והחסידות בעיר: רב העיר, רבי חיים הברשטאם, שנודע בהמשך כאדמו"ר מצאנז; האדמו"ר רבי אלימלך ויסבלום (המכונה 'רודניקר'), שהיה נינו של רבי אלימלך מליז'נסק; ורבי צביהירש יוסף - אב בית הדין של רודניק. השלושה היו ידידים ורעים זה לזה, ונהגו ללמוד יחד ולעסוק בהנהגת הקהילה.

שלושת חברי הפורים קהל נועדו יחדיו והחליטו לעשות כמה דברים כדי להביא שמחה לציבור. אחד הדברים שעשו היה לשגר מכתב 'רשמי' לאדמו"ר רבי אברהם מאולנוב, בעל 'תולדות אברהם', בנו של רבי יצחק חריף מסמבור ומתלמידיו של ה'חזוה' מלובלין.

אולנוב הייתה עיירה סמוכה מאוד לרודניק, ורבי אברהם היה ידידו של רבי חיים. אף שהיה מבוגר מרבי חיים שרתה בין השניים ידידות גדולה. רבי אברהם כינה את ה'דברי חיים' "האברך החריף והשנון", והם התכתבו בסוגיות הלכתיות.

חיבור חברי הפורים קהל איגרת מסוגנת, במיטב המליצות המקובלות, ובה בישרו לרבי אברהם כי נבחר פה אחד לשמש 'פורים רב' בעיר רודניק, וכי רבי חיים, רבה של העיר, מעביר לו את שרביט הרבנות מצאת הכוכבים בליל י"ד באדר ועד מוצאי פורים.

השלושה הוסיפו וכתבו, כי לאור כל זאת הם מזמינים את רבי אברהם לבוא אחר כבוד לרודניק, הוא וכל אשר לו, מחוט ועד שרוך נעל,

ולנהיג את העדה ביום הפורים.

מנהג הפורים רב רווח בקהילות ישראל, ובמקורו נועד להעמיד 'תחליף' לרב בשעה שזה יקיים את מצוות הפורים וישתה 'עד דלא ידע'. אולם מכתבם של הרבנים לא היה אלא מילתא דבדיחותא, בבחינת

"בדחי רבנן", והם ביקשו לשמח את בני העיר בהצגת העתק המכתב שנשלח אל רבי אברהם מאולנוב.

הגיע יום פורים. עם רדת הערב התאספו יהודי רודניק בבתי הכנסת לקריאת מגילת אסתר. מיד אחרי קריאת המגילה, כשהקהל התחיל

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

הריעו לה' כל הארץ

חז"ל אומרים (ויקרא רבה פרשה טז, ז) שלעתיד לבוא עתידים כל הקרבנות להתבטל חוץ מקרבן תודה. זה גם יהיה הקרבן הראשון שכל יהודי יביא כשתבוא הגאולה - מתן תודה לקב"ה על היציאה מהגלות לגאולה.

את קרבן התודה מעלה יהודי לאות תודה לקב"ה על חסד שגמל עמו. על אילו חסדים מקריבים קרבן תודה? מפרש רש"י (ויקרא ז, יב): "כגון יורדי הים והולכי מדבריות וחבושי בית האסורים וחולה שנתרפא". ארבעה אלה מוזכרים במפורש בספר התילים (קז, ח. טו. כא. כב. לא), ועליהם נאמר: "יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם, ויזבחו זבחי תודה". כך מגלים הפסוקים בספר התילים את מה שלא נאמר במפורש בתורה - מי הם הצריכים להקריב קרבן תודה.

ניסים מיוחדים

בעצם, אם צריך להודות לה' על ניסיו ונפלאותיו עמנו, היה עלינו להקריב קרבן תודה בכל יום, ואפילו כמה פעמים ביום. חז"ל אומרים (בראשית רבה פרשה יד, ט) ש"על כל נשימה ונשימה שאדם נושם צריך לקלס לבורא". כבר אברהם אבינו לימד את אורחיו להודות לקב"ה על המזון - "ברכו למי שאכלתם משלו" (פירוש רש"י בראשית כא, לד).

אכן, על כל אלה אנו מודים לקב"ה בתפילותינו - "על נסוך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת, ערב ובוקר וצהריים"; אבל לא יעלה על הדעת שאדם יתחייב להקריב קרבן תודה בכל יום, ואף כמה פעמים ביום. לא על כל דבר מודים לקב"ה על-ידי הקרבת קרבן. את קרבן התודה מביאים רק על ארבעה סוגי ניסים המפורטים בתהילים.

הסדר שבו רש"י מונה את ארבעת הניסים אינו מקביל לדרך שבה הם מוזכרים בתהילים, אלא הוא מסדר אותם בסדר אחר. הסדר בתהילים הוא: הולכי מדבריות, אסירים, חולים ויורדי הים. לעומת זה, רש"י מביא סדר שונה: יורדי הים, הולכי מדבריות, חבושי בית האסורים וחולה שנתרפא.

יש לומר (לקוטי שיחות כרך יב, עמ' 20) שהסדר הזה מתאים לחוויות האישיות שעברו על בני ישראל עם יציאתם ממצרים. בתחילה זכו לנס של 'יורדי הים' - קריעת ים סוף; אחר-כך הלכו במדבר; בהמשך היו בבחינת 'חבושי בית האסורים', שכן היו כלואים במדבר ארבעים שנה. הנס הרביעי - 'חולה שנתרפא' - אינו נס כללי אלא של יחידים, ולכן נמנה אחרון.

כאסיר המיחל לשחרורו

על הניסים האלה, שחוו בני ישראל, לא היו חייבים להקריב קרבן תודה, שכן את הקרבן מקריבים רק כשיש חשש סכנה, ואילו הם הלכו על-פי ה' - "וה' הולך לפניהם... לנחותם הדרך" - ואז דאי שאין בזה שום סכנה. ובכל זאת הדבר ממחיש את הניסים שבאירועים האלה, כשהם נעשים במצב רגיל.

מכאן אפשר ללמוד הוראה כללית: כאשר יהודי שרוי בגלות, אף-על-פי שיש לו כל צרכיו, הריהו בבחינת 'ושב בבית האסורים'. האור האלוקי שמאיר בזמן הגלות הוא נסתר ונעלם, ומבחינה זו כלנו בבחינת "יושבי חושך וצלמוות", כלואים בגלות וסובלים מהעדר גילוי אור אלוקי.

ממילא מובן שבכל יום ויום צריכים אנו להיות מלאי ציפייה ותשוקה לביאת משיח צדקנו, כפי שמרגיש אדם היושב בבור אפל, המצפה ומיחל בכל רגע ליציאתו מחשכה לאורה ומשעבוד לגאולה. כך אנו זועקים בכל יום ובכל שעה אל הקב"ה שיוציאנו מבית האסורים הרוחני והגשמי ויוליכנו קוממיות לארצנו, ואז נקריב לפניו את קרבן התודה על פדותנו ועל חירות נפשנו, ועמנו יודה העולם כולו, כלשון הפסוק ב'מזמור לתודה': "הריעו לה' כל הארץ".

להתפזר מתוך שמחה ועליזות, נראו לפתע עגלות תרומות לסוסים נכנסות זו אחר זו בשערי העיר. העגלות היו עמוסות כלי בית, רהיטים, ספרי קודש ובגדים.

בני העיר הביטו בהשתאות בשיירת העגלות. מיהו זה שבחר לעבור לרודניק בדיוק בליל פורים? ואז נכנסה לעיר עוד עגלה, ובה ישבו רבי אברהם מאולנוב ורעייתו הרבנית. התושבים התגודדו סביב העגלות וניסו להבין את פשר בואו של האורח.

רבי אברהם פנה היישר אל ביתו של רבי חיים. זה הופתע לראות בפתח הבית, בליל פורים, את רבי אברהם, ורבי אברהם אמר: "עשיתי כפי שציוויתם עליי ובאתי לקבל את משרת הרבנות לפורים. מילאנו את הוראות האיגרת בשלמותה, והבאנו עמנו את כל תכולת הבית, 'מחוט ועד שרוך נעל', כפי שכתבתם במכתבכם".

רבי אברהם הוסיף שהוא מתנצל על שלא הביא עמו לרודניק את ספר התורה האישי שלו: "התלבטתי רבות בעניין זה ולא הגעתי להכרעה, עד שהושבתי 'בית דין' והצעתי לפנייהם את השאלה. בית הדין פסק שלא ראוי לטלטל ספר תורה. אני מקווה שלא התכוונתם שאביא עמי גם את ספר התורה, ואם כן, מבקש אני מכבודכם מחילה על כך".

רבי חיים לא ידע את נפשו. הוא החל לבקש מחילה וסליחה מאת ידידו. "האיגרת נכתבה בבדיחות הדעת, כדי להרבות שמחת פורים", התנצל רבי חיים. "לא עלה על דעתנו חס ושלום להטריח את כבודו לבוא ולשמש 'פורים רב' בעירנו, ובוודאי לא הייתה לנו שום כוונה לגרום לו לארוז את כל כלי ביתו ולהביאם לכאן!".

רבי אברהם קיבל את ההתנצלות, אך רבי חיים לא נרגע. הוא הוסיף ובקש שוב ושוב את סליחתו של רבי אברהם על הטרחה המיותרת שגרם לו.

לבסוף, בטרם נפרדו, אמר רבי חיים לרבי אברהם: "טרחתכם ודאי לא הייתה לשווא. בטוחני שבשכר טרחתכם תזכו שאחד מצאצאיכם ישמש רב בעיר רודניק".

יצאו הדברים מפיו של רבי חיים ולא שבו ריקם: כעבור שנים נתמנה לרבה של רודניק נכדו של רבי חיים, רבי צביהירש הברשטאם, שהיה נשוי (בנישואיו השניים) לנינתו של רבי אברהם מאולנוב.

(על-פי 'צבי תפארה')

מניח התפילין המבוגר בעולם

להשתקם ולימים נשא את בת-שבע, רעייתו, ניצולת שואה אף היא.

עולם שלפני הטכנולוגיה

בארץ ישראל גדלו ישראל ורעייתו שני ילדים, חיים ושולה, והללו זכו להקים משפחות ברוכות ילדים. גם היום הזיכרון של אבא צלול, והוא משתף בזיכרונות את הנכדים והנינים, מעידה בתו. "רק השבוע סיפר לו אחד הנינים שבמסגרת לימודי ההיסטוריה שלו התבקש לראיין איש מחתרת או ניצול שואה. אבא התגייס לסייע וענה על שאלותיו בבהירות. אבא תיאר את הוויי העיירה היהודית בימי ילדותו, וזה היה מדהים".

האיש שרק בהיותו בן שמונה ראה בפעם הראשונה מכונת, חי בדור עמוס טכנולוגיה. "אבא טוען שפעם היה טוב יותר, וכיום כולם עם הראש בצג, ובקושי משוחחים איש עם רעהו. מזל שיש שבת", היא אומרת.

הכול מלמעלה

ובחזרה לשיא: "כששואלים אותו מה הסוד שלו לאריכות ימים, הוא אומר שאם יגלה את הסוד זה כבר לא יהיה סוד... וכשלוחצים עוד קצת, הוא מרים את אצבעו למעלה, כאומר: הכול זה הבורא. אבא לא מחמיץ אף תפילה ומניח בכל

כאשר נציג ספר השיאים של גינס בא לביתו של ישראל קרישטל, תושב חיפה, כדי לקבוע רשמית את היותו מחזיק בשיא של הגבר המבוגר ביותר בעולם - אדם בן 112 שנים - התרגשו כל בני המשפחה חוץ ממנו עצמו.

"כשסיפרתי לו שרוצים לבוא ולהכריז על השיא, הוא צחק", מספרת בתו, הגב' שולה קופרשטוך. "הוא אמר את המשפט שקיפל את כל תחושותיו: 'לא המצאתי דבר ולא גיליתי שום דבר מיוחד. הכול מלמעלה. הקב"ה נתן לי חיים ואני פשוט חי. לא כוחי ועוצם ידי, זה רק בורא העולם. הוא שנתן לי אריכות ימים ואני מודה לו'".

חיים של הישרדות

ישראל נולד בכפר פולני קטן. בהיותו בן שבע התייתם מאימו, וכעבור שלוש שנים נלקח אביו לצבא הרוסי. ישראל גדל בלי הורים. הטרגדיות הוסיפו לרדוף אותו. אשתו הראשונה נרצחה באושוויץ, ושני ילדיו נפטרו בגטו לודז'.

ניסים גדולים ליוו אותו בימי השואה. הוא שרד במחנות הכפייה, בזכות הידע שרכש בהכנת ממתקים מיוחדים. הגרמנים אהבו את הסוכריות שהכין והשאירו אותו בחיים. הוא שרד מן התופת, אבל סבל מאוד. אחרי השואה שקל 37 ק"ג בלבד. בחסדי השם הצליח

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

שמן של שביעית

שאלה: האם מותר להשתמש בשמן זית של שביעית לצורכי רפואה או עיסוי?

תשובה: בשווקים יש בקבוקי שמן זית מהמסמק האחרון, שהזיתים בו הם מגידולי שנת השמיטה והשמן קדוש בקדושת שביעית.

המשנה אומרת: "שביעית ניתנה לאכילה ולשתייה ולסיכה, לאכול דבר שדרכו לאכול, ולסוך דבר שדרכו לסוך". השימוש המותר בשמן של שביעית הוא: תיבול ועירוב במאכלים, טיגון, הדלקה (למאור) וסיכת הגוף והראש. אפשר לעשות את השימושים האחרונים גם כשהשמן ראוי לאכילת אדם, מפני ש"סיכה כשתייה", וגם מפני ש"הנאתו וביעורו שווה", שעם הנאתו הוא מתבער מן העולם בכל השימושים הללו.

לקראת מאה שנים לבר המצווה. קרישטל

בוקר לבד את התפילין". ואכן, הוא מעדיף את התואר 'מניח התפילין המבוגר בעולם'...

בתו מספרת שאביה ראה תמיד את החיים בפרופורציה: "בדורנו מתעצבנים על כל שטות, אבל כשרואים איך אבא מתנהל, מקבלים מבט אחר לחיים. גם ברע הוא רואה את הטוב. אוכל במידה, ישן במידה. גם בטקס עצמו שידר לנו, לבני המשפחה, שזה עניין פעוט ואין ממה להתרגש". עכשיו בני משפחתו כבר מחכים לכ"ב באלול, שאז יחגגו את יום הולדתו ה-113 - לאורך ימים ושנים טובות - ציון דרך רב משמעות: מאה שנים לבר המצווה!

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

אף בימינו, שרוב בנייהאדם אינם סכים את גופם בשמן נוזלי, ואם עושים זאת, ניכר שזה נעשה לרפואה, ואסור להשתמש בפירות שביעית לרפואה, שנאמר (ויקרא כה,ו) "לאכלה", ודרשו חז"ל "ולא למלוגמא" (=לתרופה) - הרי סיכה כשהיא לעצמה היא דבר השווה לכל נפש, וגם בימינו סכים את הגוף בשמנים יותר מבדורות הקודמים, ועושים זאת לשלל צרכים, הן לרפואה הן לקוסמטיקה, לתינוקות ולמבוגרים וגם לבריאים, אלא שעושים זאת כשהשמן בא בצורת קרם או משחה.

לכן רבים מתירים להשתמש בשמן של שביעית לסיכת הגוף לצרכים האמורים.

מקורות: שביעית פ"ח מ"ב, ירושלמי שם, ותוספתא פ"ו ה"ג. ב"ק קב, רמב"ם הל' שמיטה יובל פ"ה ה"ו וה"ז. ספר 'פירות שביעית' להרב צבי כהן פכ"ג טעופים תראב, וש"נ.

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

ספר נהדר לחג

הכרך השני של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

70 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 352 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020